

OKAY TIRYAKIOĞLU

ULAK

Çelik Hilâl'in Golgesinde

ULAK

Çelik Hilal'in Gölgesinde

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Doğukan İşler
Kapak Tasarımı Erdi Demir
İç Tasarım Tamer Turp

2. Baskı Nisan 2017

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-2219-9

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Matbaa Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 4002

ULAK / 1

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2016 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

I

*Bu dünya ne tuhaf
Alışamadım bir türlü denize
Beş kıtaya, insan sesine*

Melih Cevdet ANDAY - (Alışamadım)

17 Mart 1526 - Beykoz

Nuri, yağmur öncesi kararan gökleri izlerken mor bir şimşek çaktı. Ardından yığın yığın boz bulutların derinliklerine doğru uzanan uğultuyu duyunca ürperdi. Oturduğu kuru, toprak zeminin üzerinde büzüldü ve bedenindeki bereli yerlerin derin sızısıyla dişlerini sıktı. Yağmurun bastıracağı kesindi artık. Hem de ne yağmur... Mor şimşegin getirdiği ağır bir koku çöktü ansızın vadiye. Ama en kötüsü, yaklaşan geceyi katlanılmaz bir hale getirecek olan gök gürültüleri idi.

Bahar aylarından bu yüzden çekindiğini kimse bilmiyordu henüz. On iki yaşındaydı Nuri; ama bugünkü yiğitliğine ve apansız

belirmiş liderlik vasıflarına rağmen, gök gürültüsüyle başı hâlâ hoş değildi. Burada, ormanlık araziye uzanan küçük koruluğun yaslandığı yamaçtaki kayalık kuytuda, güvendedi. Etrafında ağır ağır kıvıldanan tabiatın sessiz telaşını izlemek sakinleştiriyordu onu. Güzel havalarda, ardındaki tepeyi aşıp Boğaz'ın garip akıntılarını ve Sarıyer'in koca çınarlar ve uzun serviler altında uyuklayan yeşil güzelliğini izlemek de.

Bugün öğle ezanından evvel Boğaz'ın, Beykoz ve Poyraz Kalesi civarındaki köylerin balıkçı çocuklarıyla, sırtlardaki Yoros Kalesi ve Dereseği dolaylarında bostancılıkla uğraşan ailelerin çocukları arasında müthiş bir kavga yaşanmıştı. Mesele, çocukların kendi oyun ve av bölgelerindeki hâkimiyetin paylaşılabilmesiydi. Nuri, bunun gerçekte akliselim ile kolayca çözülebileceğini biliyordu. İki tarafın da gereksiz bir heyecan arayışında olduklarını da kestirebiliyordu. Bu yüzden yakın arkadaşları İhsan ve Mehmet'e, bu muhtemel dövüşten uzak durmalarını salık vermişti.

Arkadaşlarının ikisi de uzak köylerdendiler. Nuri gibi bir asker çocuğu olmadıklarından, onları doğrudan ilgilendirmeyen bir meselenin içinde yer almaları da gerekmiyordu. Nuri ise bu mevzuda tarafsız kalamazdı. Beykozlu, üstelik bölgenin medarıifiharı bir şehidin evladıydı. Kendi bölgesinde ve akranları arasında cereyan edecek bir hadiseden kaçınması demek, o zayıf itibarını tümünden yitirmesi, üstelik babasının ruhunu da incitmesi anlamına gelirdi.

Ancak ikisi de mert delikanlılar olan, üstelik bu türden eski usul kavgalarda ustalaşmış on dördündeki İhsan ve neredeyse on altısına gelmiş olan Mehmet için yoldaşlarını böyle sonu meçhul bir hengâmenin içine tek başına salmak düşünülemezdi.

“Tek başıma değilim,” diye üstelemişti yine de Nuri. Ama kararsız, üstelik tuhaf bir dinginlikle derinleşmiş tavırları arkadaşlarını huzursuz etmişti.

“Ne olursa olsun, biz yine de yanında olacağız,” demişti Mehmet, şimşek çakıntısı gibi ani ve kesin bir tavırla. “Aynı şeyi sen de bizim için yapardın.”

Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla, gerçek bir savaşçı namzediydi Aydınoğlu Mehmet. Nuri, onun günün birinde mühim bir asker ya da hayal ettikleri gibi namlı bir Hilalî olabileceğini görebiliyordu. Ak kıvılcımlarla yongalanan, canlı, ölümsüz bir şey vardı delikanlının gözlerinde ve Nuri diğerlerinin aksine bunun farkındaydı.

“Bu işlerin nereye varacağı belli olmaz karındaşım,” diyerek devam etti Mehmet. “Hem sen bugüne kadar hiç böyle bir meydan kavgasına katılmadın. Ben de İhsan da senden yaşça büyük ve tecrübeliyiz.”

Nuri ikaz etti:

“Asesler girerse işin içine, mekteplerimizden bile atılabiliriz; biliyorsunuz.”

İhsan, daimi iyimserliğiyle omuzlarını silkmişti o zaman:

“Aseslere ilk yakalanışımız olmaz bu Nuri. Hem gerçek bir erkek, yoldaşını terk etmez. Çelik Hilal’in Kâğıthane Deresi’nde, Beykoz Çayırı ve tepelerinde yaptıkları talimleri izlerken nele-re tanık olduk bir düşünün hele. Ağır yaralansalar bile, hiçbir Hilalî’nin silah arkadaşlarını terk etmemesi temel bir kuraldı. Unuttunuz mu yoksa? Eğer bir gün bizler de tüm dünyanın isimlerinden dahi ürktüğü Çelik Hilal’e katılacaksak, gerçek birer Hilalî gibi davranmayı öğrenmeliyiz.”

“Fakat gerekmedikçe sizi ilgilendirmeyen bir mesele için ortalığa atılmayacağınıza dair söz verin bana,” dedi Nuri emin bir tavırla. “Biz çayırda yalnızca birbirimizi kollayacağız ve sonuna kadar uzlaştırıcı olmaya çalışacağız.”

“Söz!” diye bir ağızdan karşılık verdiler çocukların ikisi de.

“Tamam o halde. Açıkçası sizlerden farklı bir davranış da beklemezdim zaten. Gidiyoruz...”

Yukarı Boğaz’ın en görkemli mesire alanı olan Beykoz Çayırı, o sabah pek ıssızdı. Karşıdaki, önleri dikkatle istiflenmiş inşaat malzemesi, cam ve bakır mutfak eşyası ve rengârenk kumaş toplarıyla dolu bezzazların bulunduğu parke taş döşeli cadde terk edilmiş gibiydi. Gerideki sırtlara doğru sıralanan diğer küçük esnafın daracık cam vitrinleriye halen karanlıktı.

Bu sabah miskinlik, Beykoz’un üzerini ağır ve yağlı bir duman gibi kaplamıştı âdetâ. Hemen her dükkânın ve imalathanenin önünde kaynayan bakır ibriklerde bolca tarçınlanmış meyan kökü, kızılçık ve keçiboynuzu şerbetleri fokurdayıp duruyordu. Bu kapanık sabahın ağırlığından kurtulmanın en iyi yolu, bol şifalı şerbetlerdi şüphesiz.

Nuri ve iki arkadaşı, esnafı başlarıyla selamlayarak caminin yanındaki daha çok günlük erzak satan küçük bedestenin içinden geçtiler. Çayıra açılan dar yolun başında, hangi taraftan olduklarını kestiremedikleri bir grup çocuğun arasına karıştılar. Ana yola açılan köşedeki işliğin içinden mis gibi şekerli darı kokuları yükselen bir bozacı, “Tepişecek olursanız kafalarınızı koparırım sizin!” diye çıkışacak oldu; ama Nuri’nin daha önce civarda hiç görmediği iri kıyım çocuklardan biri istifini bozmadan, “Kes sesini de işine bak sen!” diye homurdandı. “Darıyı yakacak olursan, o pis kazanlarına işerim senin.”

Bozacı, allak bullak olmuş bir ifadeyle geriledi. İşte o zaman, balıkçı çocuklarının arasına karıştıklarını anladı Nuri. Onlardan çok daha bıçkın, iri ve yaşça da büyüklerdi. Yüreğinden soğuk bir ürperti geçti. Yazları, başta güreş ve okçuluk turnuvaları olmak üzere, pek çok spor müsabakasının tertip edildiği Beykoz Çayı, özellikle Ramazan aylarında son derece cümbüşlü olurdu. Ne var ki kimi zaman, bu türden külhani genç ve çocuk dövüşlerine sahne olduğu da vakiydi... Ama bu işler daha çok akşam ezanından sonra ya da geceleri, birkaç dakika içinde olup biter, kimsenin de canı fazla yanmazdı.

Gece gündüz hatimler indirilen cami ve mescitleri, geç saatlere kadar açık hamamı, başları daima kalabalık çerçilerin gezindiği dar ve yokuş sokakları, hareketli çarşı ve pazarıyla hemen her zaman huzurlu bir beldeydi Beykoz. Üstelik yeniçeri ve ases devriyeleri yüzünden, Çelik Hilal talimlerinin olduğu günler haricinde, çayır bu saatlerde daima sessiz olurdu.

Dereseği, Akbaba Sultan, Ali Bahadır, Tokat Köy, Koyun Korusu ve Yuşa Nebi gibi mesirelerden çok, Beykoz limanının insan çektiği günlerdeydiler; ama saat henüz erken, hava ise çok ağırdı.

Çayırdaki her zamankinden büyük bir karmaşa olacağını kesinlikle sezmişti artık Nuri. Belki bunda günlerdir biriken, ama sonra ağır ağır dağılan yağmur bulutlarıyla yüklü havadaki sıkıntının da etkisi vardı.

Arkadaşlarını son bir kez daha ikaz etti:

“Unutmayın, zorunlu kalmadıkça kimseye vurmak yok.”

Şimdi oturduğu ve tabiatın dingin seslerini dinlediği bu kuytulukta, o dakikaları anımsadıkça ürperiyordu hala Nuri...

II

Nuri ve iki arkadaşının, hatta diğerlerinin dahi beklemediği bir şiddette gelişti olaylar. Hakikat şu ki, Nuri'nin de içlerinde bulunduğu çiftçi çocuklarının yaş ortalaması en fazla on üçtü. Nuri hem yaşça, hem de cüsse manasında en küçüklerinden biri kalıyordu. Üstelik birkaçı hariç, çocukların elinde tek bir sopa dahi yoktu. Nuri, Tokat Köy istikametinden gelen ve bir kısmını mektepten iyi tanıdığı bu çocukların sayılarının on beş olduğunu gördü. Karşıdakiler ise iri kıyım ve en az yirmi beş kişilik bir güruhtu. Üstelik sopa ve sapanlarla da donanmışlardı. Aradaki farkı gördüğünde, siyer dersinde Molla Kemal'in anlattığı, Eriha'da yerleşmiş dev Amâlika halkı geldi Nuri'nin aklına.

“Bu dövüşün galibi şimdiden belli,” dedi Mehmet çayırın ortasına doğru yürürlerken, on beş yaşın tecrübesiyle. “Seninkiler ne yapıp edip uzlaşmaya bakmalı Nuri. Zaten buraya ahmakça bir umutla ve elleri de boş gelmişler baksana. Belli ki, bunlar da ne yapıp edip anlaşmanın bir yolunu bulacak ya da burada bizi un ufak edecekmiş gibi duruyorlar.”

“İsrailoğulları da, sırf iri ve güçlü göründükleri için Amâlikâlılardan korkmuşlardı...” dedi Nuri. Arkadaşları anlamadan baktılar yüzüne.

Nuri, çiftçi grubunun lideri olan iri kıyım oduncu yamağı Yozgatlı Nasuh’u çok iyi olmasa da tanıyordu. Henüz on yedisindeki bu çocuk, gözünü budaktan sakınmaz tabiatıyla daha şimdiden nam salmış bir dilaverdi. Karadeniz’e uzanan ormanların en geniş kuturlu yaş ağaçlarını dahi, koca baltasıyla iki saat içinde devirebilecek acı bir kuvveti vardı. İki yakanın Arap Hüsnü, Odesalı Mirza, Aram Serhat ve Karamani Namık gibi namlı kabadayıları bile Nasuh’u tanır ve övgüyle bahsederlerdi ondan.

Mehmet’e dönerek, “Ne bizim Nasuh, ne de karşı tarafın elebaşı Hamdi bu işten vazgeçerler,” dedi Nuri usulca. “Bugün yapılacak en iyi iş, liderlerin eski usul teke tek dövüşmeleri ve yenilenin arkadaşlarıyla birlikte çekilmesi.”

“Ama bunu da Hamdi’nin tarafı kabul etmeyecektir,” dedi İhsan. “Bu Hamdi’yi bilirim. Göstermese de yaşı buradaki herkesten büyüktür. Belki yirmisindedir ve su katılmamış serserinin tekidir. Görünüşü de namına uyuyor. Kafası o kalın boynuyla birleşmiş gibi, baksana şuna. Çene kemiği üç defa aynı yerden kırıldığı için, ağzının çarpıklığı ve hırıltılı sesiyle tam bir kâbus kaçkını. Nasuh’un yarısı kadar bile güçlü değildir esasında, ama sinsî tarafı baskındır. Bak, bu sözümü unutma Nuri: Bu herifler, kim bilir belki de hepimiz, pek kısa sürede bir baltaya sap olamazsak, Çelik Hilal tarafından uçlara sürülürüz. Orada akıncı beylerinin emrine girdik mi bizi muma çevirirler. Uçlarda akıncılara ait olandan başka kanun, nizam yoktur. Payitaht, beş senede bir, şu Çelik Hilal seçmeleri bahanesiyle temizlenir. Bu yüzden elimizi çabuk tutmalıyız...”

“Bunları nereden duydun?” diye sordu birden tedirgin olan Nuri.

“Ohoo, sen çocuksun daha karındaş. Çelik Hilal öncesinde, Karatuglar zamanından beri her yıl fedai seçmeleri yapılır; ama beş senede bir. Şehrin külhan takımı da seçmelere girmeye zorlanır ve elenenler arasından şehirden topluca ‘çıkma’ yapılır... Halil deden nasıl anlatmadı bunları sana?”

Mehmet konuşmasına devam ederek, “Çıkma dediğin, kopuk takımının sürülmesi demek,” diye açıkladı. Sonra yaşına uygun bilgiç bir edayla güldü, “Çıkma’ gibi kibar bir tabir kullanmışlar; ama bu, saray cariyelerinin Enderun beyleriyle evliliklerinin ‘çıkma’sına benzemez. Çünkü bu ‘çıkma’da, şehir hayatında iş ve düzen tutamamış asalak takımı, hatta zindandaki katiller ve serseriler dahi seçmelere katılmaya mecbur edilir. Başarısız olanlar da uçlara sürülüp, korkunç akıncı beylerinin insafına terk edilirler.”

Bir an adımlarının kurşun gibi ağırlaştığını hissetti Nuri. Ama onun dersleri iyiydi ve Sahn-ı Semân’da iyi bir danişmend, sonra da âlim olabilirdi... Ya da bir Azap askeri... Şehit babasının ve eski bir Çelik Hilal olan dedesinin itibarı yeterdi bunun için. Tek yapması gereken, artık bir karar vermektir.

Mehmet devam ediyordu:

“Şimdi mutlak bir galibiyet fırsatı yakalamışlarken, Hamdi ve itleri geri adım atmazlar. Bunlar pek yakında şehirden sürülecek olan zalim takımındır. Ama içimizden biri, henüz vakit varken, sıyrılıp asesbaşına durumu haber verebilir. O zaman kimsenin canı yanmadan bu işten sıyrılabiliriz.”

“Hayır!” dedi Nuri sertçe. “Bu şerefsizlik olur. Bizim töremizde hasmından yüz geri etmek ve güçlünün arkasına sığınmak yoktur. Babamın kemiklerini sızlatamam, dedeme de daha fazla utanç olamam ben. Bugün burada ölmeye razıyım...”

Nuri, ömründe ilk defa yüzleşeceği böylesine bir sertliğe alışkın olmadığından, bir an evini, kardeşlerini, halasını, annesini ve hatta aralarındaki didişmenin hiç bitmediği Halil Dedesini dahi özlediğini hissetti. Tabii üvey babası İbrahim hariç... Şurası bir gerçektir ki on iki yaşına gelmiş hiçbir genç, artık küçük bir çocuk sayılmazdı buralarda. Kendilerinden önce geçip giden nice nesil gibi onuruyla dövüşmeden bu meydandan çekilecek olursa, bir daha asla gerçek bir erkek olarak kabul edilmezdi.

Gençler, çayır boyunca iki uzun hat halinde karşılıklı dizildiler ve yakınlardaki esnafın meraklı bakışları altında liderlerinin konuşmalarını dinlediler. Hamdi, o ürpertici ifadesinden hiçbir şey değiştirmeden, tüm avlakların ve oyun sahalarının kayıtsız şartsız kendilerine bırakılmasını talep etti. Herhangi bir uzlaşma teklifini de kabul etmeyecekti.

Bunun üzerine Nasuh, gömleğinin yenleri altından uzanan kalın kollarındaki damarları daha da kabartan yumruklarını sıkarak diklendi ve zaten sayıca üstün rakiplerinin, ellerindeki sopaları ve sapanları bırakmaları gerektiğinde ısrar etti. Aksi şerefsizlikti. Yakın bir galibiyetin eşliğinde olduklarını bilen Hamdi, buna razı geldi. Ama yine de iki tarafın durumlarında bir eşitlikten bahsedilemezdi. Zaten bundan sonrası, bölgede o güne kadar yaşanan çocuk ve genç kavgalarının en şiddetlisiydi...

Dövüş başlar başlamaz, daha iki menzil yayı çekimi sürede, Nuri'nin bulunduğu gruptan en az dört çocuk arkalarına dahi

bakmadan koşarak kaçmaya başladılar. Bu acı durum, bir daha arkadaşları arasında hiçbir zaman itibar ve mevki sahibi olamayacaklarının da bir deliliydi. Civardaki esnaf, dövüşün şiddetinden büyülenmişçesine yol kenarlarında toplanmıştı. Aralarında durmaları için bağıırıp çağırınlar, tehditler savuranlar olduğu gibi yerlerinden kıpırdayamadan olan biteni dehşet dolu gözlerle takip edenler de vardı.

Korkuyordu Nuri. Dizlerinin bağı çözüliüyor, görüşü bulanıyordu. Midesi ağzına kadar yükselmişti adeta, neredeyse kusaçaktı. Küçük yumruklarını kaldırmış, o dehşetli bağıırışların ve küfürleşmelerin arasından karşısına çıkacak ilk rakibini bekliyor, aynı esnada da dişlerinin arasından boğuk bir sesle haykırdığının farkına varamıyordu. Nasıl olduğunu anlayamadan, dost mu düşman mı olduğunu fark edemediğı bir gürhün arasında kaldı bir ara. O zaman önüne çıkan tüm suratlara bastı yumruğı. Sağlı sollu birkaç darbenin tesiriyle dizüstü düştüğü oldu; ama her defasında tekrar doğrulmayı başardı.

Bir ara Mehmet, fil gibi cüssesiyle Nuri'yi bir köşeye savurup, yumruklarıyla tepesine çöken bir hasmının altından arkadaşını kurtarıırken, çocuğun, “İhsan'ı bul ve beni takip et!” dediğini işitti.

“Neden?” diye bağırdı Mehmet, “Fikrini mi değiştirdin yoksa Nuri? Sen haklıydın karındaşım, bugün burada kaderimize razı geleceğiz. Sakın gayrını düşünmeye başlama... Ben seni sonuna kadar korurum.”

Nuri, kan içindeki ağzını mintanının yenine kurularken, halindeki artmış sükûnet Mehmet'in gözünden kaçmadı:

“Sen İhsan'ı bul yeter! Tez ol yoldaşım!”

Mehmet, Nuri'nin o zayıf, küçük bir çocuk görüntüsü altından uyanan yavuz savaşıyı görebiliyordu şimdi; ama yine de halindeki o belirgin kırılma içini sızlattı. Nuri ise, ömründe ilk defa hissettiği ve dövüşün başındaki güçsüzlüğünü gideren bir muharebe neşesiyle daldı bu defa hasımlarının arasına. Aldığı darbelerle sarsılıyordu yine; ama şaşırtıcı şekilde hiç acı hissetmediği gibi artık kolaylıkla yıkılmıyordu da. Yüreğini donduran korkunun o buzdan tabakası çatlayıp erimeye yüz tutmuş, gerideki çelikten özün ilk güçlü vuruşlarını duymaya başlamıştı.

Ancak özellikle o anda, hissettiklerini tüm ayrıntısı ve çıplaklığıyla tetkik edecek durumda değildi Nuri. Hâlihazırda, dört sene evvel Rodos önlerinde şehit düşen babasından tevarüs eden bir kudretle savaşıyor, üstün oldukları halde az önce ellerinden bıraktıkları sopalara tekrar davranan rakipleri gibi küçülmüyor, genç bir kurdun asaletiyle yumruklarını özen ve dikkatle savuruyordu.

Meydanda, kendi saflarının en önünde olduğunun ve bir tek kendisinin al kanlara bulandığının farkında değildi henüz. Demirden kazıklar misali ayakları zemine sabitlenmişti âdetâ. Zaten ufak tefek olduğu için dizlerinin üzerinde yaylanarak, başını ve omuzlarını ustaca iki yana ve geriye çekiyor, yeterince tesirli olamasa da yumruklarıyla rakiplerini geriletmeyi başarıyordu. Tüm bunlar dedesinin, ağabeyiyle birlikte yaptırdığı talimlerden öğrendiği usullerdi ve şaşırtıcı şekilde işe yarıyordu.

Bir ara, yanında o olağanüstü gücü ve atılma hızıyla beliren Mehmet ve İhsan'ın desteğinde biraz toparlanacak fırsatı buldu ve ikisine de safın gerisine çekilmelerini haykırdı. Ancak bunu yaparken öylesine hükmedici bir tavır ve kesin bir iradeyle

konusmuştu ki çocuklar ikinci defa nedenini sormaya cesaret edemediler.

Fakat aynı anda, kâbuslarında karşılaşılabileceği bir durumla yüzleşmek zorunda kaldı Nuri. Her nasılsa, karşı karşıya kaldıkları balıkçı güruhunun lideri Hamdi'nin o koca yumruğunu savuşturdu ve iki eliyle birlikte o kalın uyluklarından birine sarılarak dev gencin dengesini bozmayı başardı. İkisi birlikte ezilmiş çimenlerin üzerine devrildiler.

Kimse gözlerine inanamamış, dövüşün genel sürati bir anda düşürmüştü. Küçücük Nuri, o acımasız devi devirmişti işte. Bu nasıl olabilirdi? Ancak sıkleti nakıs ve yaşça çok küçük Nuri'yi, o korkunç kuvvetiyle kopararak, en az beş arşın öteye salto vurdu Hamdi. Buna rağmen, keten ve kenevir lifinden sıkıştırılmış bir top gibi düştüğü yerde zarif bir takla atarak doğruldu ve yeniden saldırıya geçti Nuri. Fakat o esnada Mehmet, Hamdi'nin dikkatini dağıtmıştı. Bir süre sonra o kanlı hercümercin içinden saf gerisine çekilmeyi başardılar.

Nuri'nin rehberliğinde deniz tarafındaki ağaçlık alanın içine süzöldüklerinde, İhsan ve Mehmet'in kafalarında hâlâ soru işaretleri vardı.

“Beni dinleyin!” dedi Nuri. “‘Harp hiledir,’ buyuruyor Peygamberimiz”.

“Ne yapacağız yani?” diye sordu Mehmet.

İşte o zaman, kuşağının içinden çıkardığı üç tane sapanı arkadaşlarının ellerine tutuşturdu Nuri. Bunları kaşla göz arasında hasımlarının attığı yerlerden almayı başarmıştı.

“Sağ kanatlarına yüklenip durumu dengeleyeceğiz,” dedi müt-hiş bir kararlılıkla.

“Silah olmayacaktı hani?” diyecek oldu İhsan; ama Mehmet arkadaşının omuzunu dürterek, “Bıraktıkları silahlarına ilk davrananlar yine onlar oldular, görmedin mi sersem?” dedi.

“Peki, o halde,” dedi İhsan, “Elimizi çabuk turalım; zira bizimkiler çayırın sonuna kadar gerilediler. Birazdan tamamen bozguna uğrayacaklar.”

Yerden toplamaya başladıkları en uygun taşlarla küçük bir cephanelik oluşturdu çocuklar. Sonra bunları süratle kuşaklarına yerleştirerek çayıra atıldılar. Ezilmiş çimin o ekşi kokusu, terin ve korkunun keskin kokusuna karışmıştı. Bu tuhaf rayihanın ruhuna tatlı bir diriliş hissi verdiğini hayretle fark etti Nuri.

Dövüşün gidişatı, kanatlarından dost düşman hedef gözetmeden üç elin yaptığı seri sapan atışlarıyla bir anda değişti. Balıkçı çocukları, dövüş kalabalığına yağın taşlardan sıyrılmak için, geldikleri istikamette bir araya toplanarak çekilmeye çalışmak gibi hayati bir hata yaptılar. Böylece artık daha da belirgin birer hedefe dönüşmüş oluyorlardı. Çiftçi çocukları bu fırsatı kaçırmadılar. Yerden kaptıkları sopalarla, ansızın bozgunun eşiğine gelmiş ve üstelik halen kendilerinin iki misli sayıdaki hasımlarının üzerine çöktüler.

Nuri ve arkadaşları da şimdi daha yakına sokulmuş, tek tek hedef gözeterek atış yapabilme fırsatını yakaladıklarından, usta atışlarıyla rakiplerini tamamen yıldırılmışlardı.

Nihayet, “Davranın!” diye bağırıp sapanı son bir atıştan sonra bir kenara fırlattı ve koşmaya başladı Nuri. Ağzında korkunç bir narayla yerden hasımlarının bıraktığı sopalardan birini kaptı ve kendisinin dahi ummadığı yepyeni bir kudret ve zarafetle balıkçı çocuklarının arasına daldı.

Diğerlerini şaşırtan, onun bu gizli kalmış cesaretine tanık olmaktan ziyade, dövüşürken dengesini ve içten gelen o yıldırıcı öfkesini her an muhafaza edebilmesiydi. Nuri'yi şu an için uzaktan izleyen kimi tecrübeli gözler, bu ufak tefek çelimsiz çocuğun gerçek bir savaşçının kumaşından olduğunu çoktan anlamışlardı. Hiçbir şeyden hoşnut olmayan dedesi görseydi eğer, muhtemelen o bile, gurur duyardı.

III

Dövüş, kısa süre sonra, çiftçilerin galibiyetiyle sona erdi. Haksımlarını bir müddet kovalayıp geri dönen çocuklar, onca sevinçlerine karşın durgunlaşıp bir süre Nuri'yi şaşkınlık ve hayranlık dolu gözlerle izlediler. Dev Hamdi'yi etkin bir güreş tekniğiyle devirmesi, düşmanı akıllıca yandan çevirip arkadaşlarıyla birlikte müthiş bir baskın vermesi tüm dikkatleri üzerine toplamıştı. Nuri ise etrafındakilerden habersizmişçesine çözülmüş kuşağıyla yüzünü gözünü kuruluyor, kan ve terle ıslanmış mintanının eteklerini sıkarak ayaklarının dibinde küçük bir kan gölü oluşturuyordu.

Tuhaf, tüyler ürpertici bir görüntüydü bu. Bir başkalık vardı bu çocukta. Daha önce hiçbir kavganın içinde gördüklerini hatırlamıyorlardı onu. Mahalle mektebinden tanıyanlar ise sessiz ve daim mütebessim o sevimli yüzüne aşınaydılar, o kadar. Yeni yetişmekte olan bir çocuk olduğu için, bugüne değin pek dikkat çekmemesi tabiiydi; ancak tüm ilgi ve hayranlığı ansızın üzerinde toplayan bu büyük başarısı, onu bir anda parlak bir yıldızla dönüştürmüştü işte. Ama bütün bunları pek de umursamayan, tasalı bir ifade vardı çocuğun donuk gözlerinde.

Bir anda alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde omuzlarına aldılar Nuri'yi. Gerçek bir harp kahramanı muamelesi yapıyorlardı şimdi ona. İşte ilk defa o gün, muharebede gösterilecek bir anlık cesaretin ve kısacık bir sabrın nasıl da muhteşem sonuçlar doğurabileceğini anlamış oldu Nuri. Arkadaşları, koşarak yaklaşmakta olan aseslere dahi aldirmeden onu kutlamayı ve abartılı övgülerle tebrik etmeyi sürdürdüler. Nuri, o daimi sevimliliğiyle sessiz ve mahcuptu yine. Ulaştığı bu tatlı zirvenin keyfini kısacık bir süre de olsa çıkarmaya çalıştı. Liderleri Yozgatlı Nasuh gibi yaşça çok daha büyük bir ağabeyi bile ona sarılıyor ve bir gün büyük bir Paşa olacağına müjdesini veriyordu:

“Dinle Nuri! Sen babanın yüzünü ak ettin karındaşım. Asla yılma, böyle devam et! Sen bugün yalnızca kendi gururunu değil, hepimizin şerefini kurtardın Nuri.”

İşte o sırada asesler, ellerindeki koca meşe sopalarıyla belir-diler ve alışıncı bir süratle çocukların etrafını sardılar. Kaçan balıkçılara hiç ilişmediklerini fark etmişti Nuri. Sert yüzlerinde kıyıcı bir ifade vardı. Tıknaz ve taş yüzlü zabıt, başındaki yeşil çuhadan kalafatı çalımla bir yana eğerek, çocukların her birinin tek sıra dizilmesi emrini verdi. “Sizi reziller sizi!” diye bağırıyordu bir yandan da. “Şu değneği belinizde kırdım mı, ahalinin huzurunu kaçırmak nasıl olurmuş görürsünüz!” Elindeki koca meşe değneği, sarı sahtiyan çizmelerine vurarak, “Mintanlarınıızı sıyırın bakalım,” dedi. “Hak ettiğinizi bulacaksınız. Ama hakkınızdaki asıl kararı Kadı Efendi verecek elbette... Sizin gibi kopuk takımının çoğunu pek yakında sürecekler zaten, benden söylemesi!”

Çocuklar, kazandıkları zaferin neşesiyle, hemen hiç umursamadan mintanlarını yukarı sıyırıp cezalarına razı bir şekilde bek-